

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

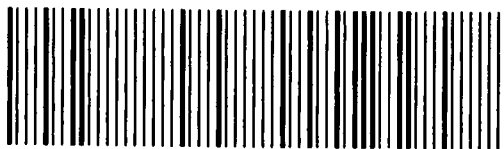
Leo Tolstoj:
Fortællinger for Børn.

~~1905.~~

1902

15, - 282 - 80.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022049731

Børnenes ²øres Bogsamling. IX.

Leo Tolstoj:

Fortællinger for Børn. I.

Redigeret af: En Børneven.

KØBENHAVN
J. S. JENSENS FORLAG

CH. LØVGREEN TRYK

FORORD.

Leo Tólstoj er en russisk Greve, som har skrevet og udgivet mange Bøger. De fleste af hans Bøger er meget alvorlige, og vore smaa Læsere maa blive voksne og store, før de kan læse og forstå disse. Tolstoj er en stor Forfatter, der ved sine Bøger og sin hele Levevis har haft og har stor Indflydelse ikke alene paa sine egne Landsmænd, men paa alle Evropas forskellige Folk; dog har han ikke ment, at det var under hans Værdighed at skrive nogle „Fortællinger for Børn“, thi han ved, at det er af stor Betydning; at man læser gode Bøger, og han har ogsaa villet give sit Bidrag til god og lærerig Læsning for Børn:

Det er nogle af disse Tolstojs Fortællinger, vi herved giver vore smaa Læsere i Hænde i dette Hefte Nr. 9 af Børnenes 2tes Bogsamling, og i det følgende Hefte Nr. 10 fortsætter vi disse.

Vore smaa Læsere bør være glade ved at stifte Bekendtskab med Leo Tolstoj, thi han er en meget mærkelig Mand og et overordentlig ædelt Menneske; endskøndt han er Adelsmand og meget rig og i adskillige Aar af sit Liv har bevæget sig i de højeste Kredse, saa lever han dog nu som simpel Bondemand paa Landet; han gaar klædt i en tarvelig Kofte, og han er selv med til at pløje og dyrke sine Marker; derude paa Marken og ved sit grove Arbejde gaar han og tænker sine dybe, dejlige Tanker, som han saa skriver ned og sender ud over Verden til Vækkelse og Velsignelse for mange Mennesker.

Indianeren og Englænderen.

(Oversat fra Tysk.)

Indianerne fangede en Gang en ung Englænder; de bandt ham fast til et Træ og vilde lige til at skyde ham; men en gammel Indianer rejste sig og sagde: „Dræb ham ikke, men giv ham til mig!“ Man opfyldte hans Ønske; den gamle Indianer løste den unge Englænders Baand, førte ham til sin Wigwam*, gav ham noget at spise og lod ham blive hos sig om Natten. Næste Morgen befalede Indianeren Englænderen at staa op og følge ham. De vandrede en lang Vej sammen, og da de kom i Nærheden af den engelske Lejr, sagde Indianeren: „Dit Folk har dræbt min Søn; men jeg har reddet dit Liv. Gaa tilbage til dine Landsmænd og vedbliv at

* Saaledes kaldes Indianernes Hytter.

slaa vort Folk ihjel.“ — Englænderen stirrede forundret paa ham og sagde: „Hvorfor gør du Nar af mig? Jeg ved godt, at mine Kammerater har dræbt din Søn; dræb mig hellere straks uden at pine og spotte mig, jeg er jo i din Magt.“ — Indianeren vendte sig imod ham og sagde: „Da man vilde tage dit Liv, kom jeg til at tænke paa min Søn, og jeg rørtes over din Skæbne. Jeg leger ikke med dig. Gaa til dit eget Folk, og vedbliv at slaa os ihjel, om du vil og kan,“ og den gamle Indianer lod Englænderen frit gaa sin Vej.

Bonden og Agurkerne.

Der var en Gang en Bonde, som gik ind i en Have for at stjæle Agurker. Han sneg sig hen til Mistbænken og tænkte: „Nu tager jeg hele Posen fuld, og derefter sælger jeg Agurkerne. For Pengene køber

jeg en lille Høne. Hønen lægger Æg og udruger Kyllinger. Jeg opføder Kyllingerne og sælger dem. Derefter køber jeg en lille Pattegris — en lille So, og Søen bliver stor og faar Grise, og de smaa Grise feder

jeg og sælger dem. Derefter køber jeg mig en Hoppe, og saa faar Hoppen Føl; de bliver til store Heste, og jeg sælger dem. Derefter køber jeg mig et Hus og anlægger en Have, og deri saar jeg Agurker; men jeg skal nok lade være at være saa dum, at jeg lader Agurkerne stjæle fra mig; nej

jeg vil leje Folk, som skal staa paa Vagt ved Agurkebedet. Og saa gaar jeg omkring til dem og raaber: „Aa høj! Halloj! Pas godt paa!“ Optaget som han var af sine egne Tanker, raabte han dette saa højt, at Folkene inde i Huset hørte det; de kom løbende ud, og da de saa, Bonden stjæle Agurker, bankede de ham godt igennem, inden de lod ham løbe.

Tre Venner.

En Mand havde tre Venner: sine Penge, sin Hustru og sine gode Gerninger.

Da han laa paa sit Dødsleje, kaldte han dem alle tre til sig for at sige far vel til dem.

Til den første Ven, sine Penge, sagde han: „Far vel, kære Ven, nu dør jeg.“ Vennen svarede: „Far vel, min Ven! Naar du er død, skal jeg nok lade brænde Voksllys for din Sjæls Salighed.“

Den anden Ven, hans Hustru, kom ogsaa til ham; hun lovede at følge ham lige til Graven. Til sidst kom ogsaa hans tredje Ven, hans gode Gerninger. „Jeg dør,“ sagde den døende, „far vel.“ „Sig ikke far vel,“ svarede Vennen. „Vi to kan ikke skilles. Lever du, saa lever jeg ogsaa; dør du, saa følger jeg dig.“

Manden døde. Pengene skænkede ham et Vokslys, hans Hustru ledsagede ham til Graven; men hans gode Gerninger kunde ikke skilles fra ham; de fulgte ham i Døden som i Livet.

Hvilke Rigdomme Gud giver Menneskene.

En Mand var misfornøjet med sin Tilværelse og klagede over Gud. „Den gode Gud,“ sagde han, „skænker andre Mennesker Rigdomme; men mig giver han

ingenting! Hvorledes skal jeg, som intet ejer, kunne slide mig frem gennem Livet?"

En gammel Mand, som horte disse Ord, sagde til ham: „Er du virkelig saa fattig, som du bilder dig ind? Har Gud ikke givet dig Ungdom og Sundhed?"

„Jo, det kan jeg ikke nægte, og jeg er stolt af min Kraft og Ungdom.“ Den gamle greb derpaa Mandens højre Haand og spurgte: „Vilde du lade denne Haand afhugge for tusinde Rubler?"

„Nej, det vilde jeg i Sandhed ikke!"

„Naa, den venstre da?"

„Ikke heller den," sagde den unge Mand med Overbevisning.

„Vilde du da gaa ind paa at blive blind for ti Tusinde Rubler?"

„Nej, Gud bevare mig fra at blive blind! Jeg vilde ikke en Gang give mit ene. Øje for aldrig saa mange Penge!"

„Der ser du," sagde den gamle, „hvilke Rigdomme Gud har givet dig, og dog klager du!"

Den lærde Bøndesøn.

Der var en Gang en Bondesøn, søn studerede i Byen. Da han var hjemme en Sommer, sagde hans Fader en Dag til ham, idet han rakte ham en Rive: „Vi bjærger Hø ind i Dag; tag den, og kom med, og hjælp os.“ Sønnen saa foragteligt paa sin Fader og svarede: „Du maa vide, at jeg nu er en lærd Mand, og jeg husker ikke mere Eders simple Ord herude paa Landet, jeg forstaar ikke at bruge saadan et Stykke Værktøj, og jeg ved ikke en Gang, hvad det er, I kalder den.“

Derefter gik han ud i Gaarden; der laa en Rive, som han snublede over, saa at Skaftet slog ham i Ansigtet. Det hjalp paa Hukommelsen; han gned sin ømme Pande, og meget vred raabte han: „Hvad er det for et Fjols, som har lagt en Rive der!“

Ideen med Udgivelsen af „Børnenes 2 Øres Bogsamling“ er: Iblandt Børnene at sprede Læsning af en saadan Art, at deres Tanker, Følelser og Fantasi derved kan sættes i Bevægelse paa en sund og udviklende Maade, og at gøre dette under en saa beskeden Form, at selv det fattigste Barn ikke er udelukket,

